Genre: Kriminalroman
Titel: Drömmaren
Författare: Nilla Kjellsdotter
Omslag: Anders Timrén
Förlag: Norstedts
Sidantal: 394

Årets bok från Nilla Kjellsdotter är här. ”Drömmaren” är titeln och det är den sjätte boken om kriminalpolisen Mija Wadö vid Österbottenpolisen i Vasa. Redan med debuten ”I rättvisans blod” 2020 fick Oravaisbördiga Nilla Kjellsdotter en trogen läsarskara och den växer ständigt, för i skrivande stund har författarens böcker sålt i över en halv miljon exemplar.

Handlingen i ”Drömmaren” börjar på klassiskt kriminalromanvis med ond, bråd död. Här påträffas en framstående åklagare mördad samma dag som en rättegång mot ett mc-gäng ska inledas. Är det en slump, eller finns det ett samband mellan händelserna? Strax därpå blir också en kvinnlig präst tagen av daga, och då ifrågasätts teorin om mc-gängets inblandning. Men har de två morden överhuvudtaget någon gemensam nämnare, och i så fall vilken? Mijas kollegor har bråda dagar med manfall på jobbet, och får så mycket att göra att de knappt mäktar med. När sedan en journalist, känd för sina provokativa krönikor och recensioner, med nöd och näppe överlever ett mordförsök tätnar mystiken.

Vår huvudperson Mija Wadö spelar denna gång i kulisserna. Hon är mammaledig med dottern Nelly och visst är det mysigt att vara hemma, och nog älskar hon sin dotter över allt annat, men vad hjälper det när hon långleds och önskar att hon fick arbeta? Hon borde vara lycklig över att allt gick vägen trots att barnet föddes prematurt. I stället drabbas Mija av skuldkänslor för sin önskan om att vara på jobbet, så när hon får chansen att hålla en föreläsning för blivande poliser om ett gammalt fall tar hon tacksamt emot den. Föga anar hon (eller läsaren) vad stunden framför polisaspiranterna kommer att resultera i.

Det är smart av författaren att låta vår hjältinna vara föräldraledig och arbeta lite i skymundan. Det ger en extra dimension åt storyn. Mija blir något av en underdog som jobbar hemifrån mellan blöjbyten, disk och hundpromenader. Trots att vi inte vet vart hennes efterforskningar i det gamla fallet, ett konstaterat självmord, kommer att leda, förstår vi att de är viktiga pusselbitar och att hon inte kommer att ge sig förrän hon förstår hur allt hänger ihop.

Mijas partner Ronny tycks också ha tankarna på annat håll – vad sysslar han med egentligen? Relationen de två emellan är spänd och förtroligheten är borta, och när Ronny inte jobbar så tränar han. Författaren planterar ut ledtrådar som pekar i en viss riktning och som läsare drar jag mina slutsatser, men eftersom jag har läst alla Kjellsdotters böcker gissar jag att jag har fel. Att leda in läsaren på villospår för att sedan likt gubben i lådan överraska henne tvåhundra sidor senare med ett, som jag föreställer mig, ”haha, där lurade jag dig allt” är nämligen Kjellsdotters bästa gren.

Sonen Vincent som Mija fick kontakt med först i vuxen ålder är också i obalans. Han kommer för sent till lunchträffar och hinner inte umgås. Det är bara mostern Beatrice som är sig lik: frimodig och levnadsglad som alltid.

Språket är ändamålsenligt och tar hela tiden läsaren vidare i handlingen, men det händer också att en poetisk miljöbeskrivning får mig att stanna upp, som till exempel den här: ”Kvällen var råkall och en dimgardin dansade över den asfalterade vägen som löpte utanför”. I

relationskapitlen – det är inte bara mellan Mija och Ronny det gnisslar, även Mijas vän Sara har det kämpigt med sin sambo – erbjuds också vila från mordgåtan.

Jag har tidigare påpekat att Kjellsdotter har anpassat språket för den svenska publiken, och att det österbottniska idiomet fått stryka på foten till förmån för rikssvenskan. Det är nu det val författaren har gjort, och jag behöver inte orda mer om det. Men det gläder mig att fortfarande hitta ett par typiskt finlandssvenska/österbottniska uttryck i boken.

Nilla Kjellsdotter är en erkänd mästare på cliffhangers, och läsarna lär inte bli besvikna den här gången heller. Faktum är att ju mer jag tänker på det desto klarare framstår ”Drömmaren” som den bästa boken i serien hittills. Motiveringen till det är att författaren sinnrikt väver samman dåtid och nutid, att pusselbitarna faller på plats i lagom takt och att jag överraskas ända till slutet.

Yvonne Granqvist